

Rolnummer 6222
Arrest nr. 117/2016 van 22 september 2016

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 30bis, § 5, eerste en tweede lid, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik, afdeling Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en E. De Groot, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij vonnis van 8 juni 2015 in zake de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tegen de cv « Decavis », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 11 juni 2015, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik, afdeling Luik, de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Schendt artikel 30*bis*, § 5, eerste en tweede lid, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, ingevoegd bij artikel 61 van de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering, in die zin geïnterpreteerd dat het geen inbreuk invoert in de zin van artikel 31 van die wet van 27 juni 1969, dat naar het Sociaal Strafwetboek verwijst, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de persoon die door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor de arbeidsrechtbank wordt gedagvaard, wegens de afwezigheid van de bij artikel 30*bis*, § 4, eerste en tweede lid, van dezelfde wet vereiste storting, teneinde te worden veroordeeld tot de betaling, aan die instelling, van de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde bijslag, niet toestaat aanspraak te maken op de toepassing van verzachtende omstandigheden teneinde een vermindering van die bijslag te verkrijgen, terwijl dezelfde persoon die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank wordt vervolgd op grond van artikel 31 van de voormelde wet van 27 juni 1969, verzachtende omstandigheden kan aanvoeren teneinde op grond van artikel 110 van het Sociaal Strafwetboek een vermindering van de straf te verkrijgen ? »;

2. « Schendt het in de eerste prejudiciële vraag bedoelde artikel 30*bis*, [§ 5,] eerste en tweede lid, van de wet van 27 juni 1969 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de persoon die door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor de arbeidsrechtbank wordt gedagvaard, wegens de afwezigheid van de bij artikel 30*bis*, § 4, eerste en tweede lid, van dezelfde wet vereiste storting, teneinde te worden veroordeeld tot de betaling, aan die instelling, van de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde bijslag, niet toestaat de opschorting of het uitstel van de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot de betaling van die bijslag aan te vragen, terwijl dezelfde persoon die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank wordt vervolgd op grond van artikel 31 van de wet van 27 juni 1969, aanspraak kan maken op de toepassing van artikel 8 van de wet van 29 juni 1969 [lees : 29 juni 1964] betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. L.-P. Maréchal, advocaat bij de balie te Luik;

- de cv « Decavis », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Pichault, advocaat bij de balie te Luik;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Renson, advocaat bij de balie te Brussel.

De cv « Decavis » heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 20 april 2016 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen te hebben gehoord, beslist :

- dat de zaak in staat van wijzen is;
- de partijen uit te nodigen om, in een uiterlijk op 18 mei 2016 in te dienen aanvullende memorie, die zij binnen dezelfde termijn mededelen aan de andere partijen, zich uit te spreken over de relevantie van de prejudiciële vragen, waarin de situatie van de personen die voor de arbeidsrechtbank worden gedagvaard, wordt vergeleken met die van de personen die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank worden vervolgd, rekening houdend met de opheffing van artikel 35 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders bij artikel 109, 21°, b), van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, die op 1 juli 2011 in werking is getreden;
- dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en
- dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 1 juni 2016 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aanvullende memories zijn ingediend door :

- de cv « Decavis »;
- de Ministerraad.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 1 juni 2016 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) heeft voor de Arbeidsrechtbank te Luik een vordering ingesteld teneinde op grond van artikel 30bis, §§ 4 en 5, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders van de cv « Decavis » het bedrag van 14 980 euro te eisen.

De cv « Decavis » heeft de uitvoering van werkzaamheden toevertrouwd aan de bvba « Fendows » die failliet is verklaard, en heeft aan die bvba een totaalbedrag van 21 400 euro gestort. De opdrachtgever die een beroep doet op een aannemer die op het ogenblik van de betaling van de facturen sociale schulden had zoals gedefinieerd in artikel 26 van het koninklijk besluit van 27 december 2007, dient volgens het voormelde artikel 30bis, § 4, van de wet van 27 juni 1969 evenwel bij elke betaling 35 pct. van het bedrag van de facturen in te houden en aan de RSZ te storten. Zo niet is hij die inhouding en een bijslag met toepassing van artikel 30bis, § 5, van die wet verschuldigd.

Voor de Arbeidsrechtbank betwist de verwerende partij dat zij de inhouding van 35 pct. krachtens artikel 30bis, § 5, van de wet verschuldigd is, aangezien zij van mening is dat het een strafrechtelijke sanctie betreft. In dat verband beroept zij zich op het arrest nr. 86/2007 van het Grondwettelijk Hof van 20 juni 2007 en verzoekt zij in ondergeschikte orde om prejudiciële vragen aan het Hof te stellen.

De RSZ betwist het strafrechtelijk karakter van de bijslag en vermeldt het arrest van het Hof van Cassatie van 19 november 2007.

Met betrekking tot artikel 30bis, § 5, van de wet van 27 juni 1969 houdt de Arbeidsrechtbank te Luik rekening met de door de partijen aangevoerde arresten van het Grondwettelijk Hof en van het Hof van Cassatie en stelt zij het Grondwettelijk Hof de hiervoor weergegeven prejudiciële vragen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

A.1. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) wijst op het bestaan van uiteenlopende rechtspraak tussen het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie, althans wat betreft de oude versie van artikel 30bis, § 3, derde lid (thans artikel 30bis, § 5). Dat artikel 30bis, § 5, maakt het de RSZ mogelijk een gehele vrijstelling van de in artikel 30bis, § 5, van de wet van 27 juni 1969 bedoelde bijslag toe te kennen wanneer de aannemer en de onderaannemers geen sociale bijdragen verschuldigd zijn. De RSZ kan eveneens een vrijstelling van 50 pct. van die bijslag toekennen wanneer de niet-betaling het gevolg is van uitzonderlijke omstandigheden. Een beslissing waarbij een gehele of gedeeltelijke vrijstelling wordt geweigerd, kan bij de arbeidsrechtbank worden betwist. De RSZ beroept zich in dat verband op een vonnis dat op 20 maart 2015 door de Arbeidsrechtbank te Nijvel is gewezen en waarin het schriftelijk advies van de arbeidsauditeur wordt overgenomen. Steunend op de wetswijziging die sedert het arrest van het Grondwettelijk Hof is doorgevoerd en op een vonnis van de Arbeidsrechtbank te Charleroi van 6 maart 2008, besluit de RSZ dat de in artikel 30bis, § 5, bedoelde bijslag geen straf maar een burgerrechtelijke sanctie is.

Standpunt van de verwerende partij voor de verwijzende rechter

A.2. Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter vormt de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde bijslag van 35 pct. een sanctie met een strafrechtelijk karakter volgens de criteria van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en is de bepaling discriminerend, zoals het Grondwettelijk Hof in verband met artikel 30bis, § 3, derde lid, van de in het geding zijnde wet, in de vorige versie ervan, heeft vastgesteld. Het arrest van het Grondwettelijk Hof kan perfect en volledig worden overgenomen met betrekking tot de nieuwe versie van de bepaling die voorziet in de betaling van een bijslag van 35 pct., naast de inhouding van 35 pct., zijnde een totaal van 70 pct. Een dergelijke bijslag heeft niet alleen tot doel een nadeel te herstellen. De partij baseert zich daarenboven op de arresten van het Hof van Cassatie van 12 september 2007 en van 26 januari 2010 om te besluiten tot het strafrechtelijk karakter van die sanctie die een repressieve en ontradende draagwijdte heeft.

Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter doet de in het geding zijnde bepaling een onverantwoorde discriminatie ontstaan door het feit dat de bijslag van 35 pct. een sanctie met een strafrechtelijk karakter vormt en door het feit dat de wetgever niet heeft voorzien in de mogelijkheid om die gepaard te doen gaan met een opschorting van de uitspraak of met een uitstel, of om die op grond van verzachtende omstandigheden te verminderen. Die discriminatie is onverantwoord indien de opdrachtgever van wie de bijslag wordt gevorderd, wordt vergeleken met elke andere beklagde die na afloop van een strafrechtelijke procedure kan worden veroordeeld, maar ook indien hij wordt vergeleken met de personen die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank worden vervolgd op grond van artikel 31 van de wet van 27 juni 1969 en op grond van artikel 110 van het Sociaal Strafwetboek strafvermindering wegens verzachtende omstandigheden kunnen verkrijgen en de toepassing van artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie kunnen vragen. De partij besluit dat de in het geding zijnde bijslag, ook al werd de wetbepaling

sedert het voormelde arrest nr. 86/2007 van het Grondwettelijk Hof gewijzigd, dezelfde kenmerken vertoont als die waarin in de vorige versie was voorzien. Hij komt bovenop een storting van 135 pct. zodat hij geen vergoedend karakter vertoont. Die stelling werd onlangs bevestigd in een op 13 oktober 2014 gewezen vonnis van de Arbeidsrechtbank.

Standpunt van de Ministerraad

A.3. De Ministerraad is van mening dat de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde bijslag een administratieve sanctie van burgerlijke aard is. Hij baseert zich in dat verband op het arrest van het Hof van Cassatie van 19 november 2007 en op een arrest van 3 mei 1999 waarin het Hof van Cassatie de nadruk legt op het herstellende karakter van een administratieve sanctie inzake het ontzeggen van het recht op werkloosheidsuitkeringen wegens het niet beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt. De Ministerraad beklemtoont eveneens dat de term « bijslag » de wil van de wetgever bevestigt om in een sanctie met een burgerrechtelijk karakter te voorzien.

De Ministerraad doet daarenboven gelden dat de wetgever enkel dient te voorzien in de mogelijkheid om verzachtende omstandigheden toe te kennen wanneer de administratieve sanctie een strafrechtelijk karakter heeft, hetgeen te dezen niet het geval is. Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 86/2007 weliswaar besloten tot een schending. Aan het Hof waren echter vragen gesteld waarin ervan werd uitgegaan dat de in het geding zijnde bijslag een overwegend repressief karakter had. Dat uitgangspunt werd door de verwijzende rechter aan het Hof opgelegd. Te dezen preciseert de verwijzende rechter in zijn verwijzingsvonnis duidelijk dat de kwestie van het burgerrechtelijk of strafrechtelijk karakter van de getoetste norm omstreden is. Aangezien de getoetste norm een administratieve sanctie met een burgerrechtelijk karakter is, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Cassatie, is de Ministerraad van mening dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet zijn geschonden.

Wat de eerste prejudiciële vraag betreft, merkt de Ministerraad op dat de verwijzende rechter, wanneer hij de prejudiciële vraag stelt, lijkt te vergeten dat de wetgever voor de Koning in de mogelijkheid heeft voorzien om de gevallen te bepalen waarin verzachtende omstandigheden kunnen worden aangenomen. De Ministerraad baseert zich in dat verband op het derde lid van de in het geding zijnde norm. Daaruit blijkt dat het bedrag waartoe de bestuurde zou worden veroordeeld, in een aantal door de Koning bepaalde gevallen kan worden verminderd naar gelang van de omstandigheden. De RSZ kan in dat verband een gehele vrijstelling of een vrijstelling van 50 pct. toekennen. Aangezien dat systeem van vermindering van de bijslag aanleunt bij een systeem van verzachtende omstandigheden, bestaat er volgens de Ministerraad geen discriminatie tussen de strafrechtelijk bestrafte persoon en de persoon die wegens dezelfde feiten administratief wordt bestraft.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, merkt de Ministerraad op dat de in de wet van 29 juni 1964 bedoelde maatregelen zijn opgevat als maatregelen die nauw verbonden zijn met de strafrechtelijke sancties. De wetgever kan dus, zonder het gelijkheidsbeginsel te schenden, oordelen dat zij niet van toepassing zijn op de in het vroegere artikel 35 van de wet van 27 juni 1969 bedoelde administratieve geldboeten. De Ministerraad baseert zich in dat verband op de arresten nrs. 40/97 en 153/2001 van het Grondwettelijk Hof. Wat het voordeel van een maatregel tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling betreft, beroept de Ministerraad zich op het arrest nr. 105/2004. Zoals in dat arrest moet worden geoordeeld dat een maatregel tot opschorting van de uitspraak niet van toepassing kan zijn op het soort van sancties waarin in de in het geding zijnde bepaling is voorzien. Wat de toepassing van het uitstel betreft, erkent de Ministerraad dat het Hof, in het arrest nr. 105/2004, heeft besloten tot een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hij merkt evenwel op dat de RSZ te dezen een gehele of gedeeltelijke vrijstelling van de bijslag kan toekennen en dat die maatregelen aanleunen bij de in de wet van 1964 bedoelde maatregelen en het de bestuurde mogelijk maken de administratieve sanctie te vermijden. Er bestaat dus geen discriminatie tussen de strafrechtelijk bestrafte persoon en de persoon die wegens dezelfde feiten administratief wordt bestraft.

Antwoord van de verwerende partij voor de verwijzende rechter

A.4. De verwerende partij voor de verwijzende rechter antwoordt de RSZ en de Ministerraad dat de in het geding zijnde bepaling niet voorkomt in afdeling 2 van de wetgeving, met als opschrift « Burgerlijke sancties ». Zij merkt daarenboven op dat het door de RSZ en de Ministerraad aangevoerde arrest van het Hof van Cassatie van 19 november 2007 betrekking had op artikel 30bis, § 3, derde lid, in een vorige versie die veel minder streng was dan die waarvan de grondwettigheid in het geding wordt gebracht. De partij baseert zich daarenboven op

een vonnis dat op 13 oktober 2014 door de Arbeidsrechtbank te Luik is gewezen en waarin is geoordeeld dat de bedoelde bijslag een strafrechtelijke aard heeft en dat die buiten toepassing moet worden gelaten wegens schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet omdat de bepaling niet heeft voorzien in de mogelijkheid voor de rechtbank om de bijslagmaatregel gepaard te doen gaan met een opschorting van de uitspraak, met een uitstel of met een vermindering op grond van verzachtende omstandigheden. De partij beroept zich vervolgens op het arrest van het Arbeidshof te Luik van 15 september 2015 dat in hoger beroep tegen dat vonnis is gewezen. Volgens dat arrest had het arrest van het Hof van Cassatie van 19 november 2007 betrekking op artikel 30*bis* zoals het was opgesteld vóór de wijziging ervan bij het koninklijk besluit van 26 december 1998, bekrachtigd bij de wet van 23 maart 1999. De bijslag waarin is voorzien in de bepaling zoals zij is gewijzigd, heeft niet alleen tot doel het nadeel te herstellen dat wegens de ontstentenis van een inhouding van 35 pct. is geleden. Het bedrag van de bijslag is immers aanzienlijk, namelijk 40 pct. hoger dan de bijslag waarin onder de oude wetgeving was voorzien, het schrikt af en het strekt ertoe de betaling van de verschuldigde sociale bijdragen te verzekeren, aangezien de niet-betaling van de bijdragen een inbreuk is. Het Arbeidshof te Luik merkt op dat zowel het Hof van Cassatie als het Grondwettelijk Hof van oordeel zijn dat, hoewel de ambtshalve veroordeling tot een bijslag of tot een vergoeding geen straf in de zin van het Strafwetboek uitmaakt, zij het ontradende en repressieve karakter van de strafrechtelijke sanctie kan hebben, en zulks met name gelet op het bedrag van de ambtshalve veroordeling ertoe en het nagestreefde doel. Het Arbeidshof te Luik besluit dat de veroordeling tot de bijslag, die het karakter van een strafrechtelijke sanctie in de zin van artikel 7.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft, valt onder de veroordelingen die overeenkomstig de wet van 29 juni 1964 met opschorting of met uitstel kunnen worden uitgesproken.

De verwerende partij voor de verwijzende rechter betwist ten slotte het feit dat, volgens de Ministerraad, de gehele of gedeeltelijke vrijstelling van de sanctie aanleunt bij een systeem van verzachtende omstandigheden en bij de in de wet van 1964 bedoelde maatregelen. Zij doet gelden dat de RSZ in het kader van die regelgeving gelijk als rechter en als partij optreedt.

A.5. Bij beschikking van 20 april 2016 heeft het Hof beslist dat de zaak in staat van wijzen was en heeft het de partijen verzocht zich in een aanvullende memorie uit te spreken over de relevantie van de prejudiciële vragen, waarin de situatie van de personen die voor de arbeidsrechtbank worden gedagvaard, wordt vergeleken met die van de personen die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank worden vervolgd, rekening houdend met de opheffing van artikel 35 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders bij artikel 109, 21°, b), van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, die op 1 juli 2011 in werking is getreden.

A.6.1. In haar aanvullende memorie merkt de cv « Decavis » op dat de opheffing van artikel 35 van de wet van 27 juni 1969 de discriminatie tussen de persoon die voor de arbeidsrechtbank wordt gedagvaard en de persoon die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank wordt vervolgd, niet doet verdwijnen. Daarenboven, ongeacht of men zich vóór of na de opheffing van het voormelde artikel 35 en de wijziging van artikel 31 van de wet van 27 juni 1969 bevindt, vormt de in artikel 30*bis*, § 5, van de wet van 27 juni 1969 bedoelde bijslag van 35 pct. wel degelijk een sanctie met een strafrechtelijk karakter.

A.6.2. In zijn aanvullende memorie stelt de Ministerraad vast dat de in de prejudiciële vraag bedoelde tweede categorie niet langer bestaat. Door artikel 35 van de wet van 27 juni 1969 op te heffen bij artikel 109, 21°, b), van de wet van 6 juni 2010, heeft de wetgever de mogelijkheid afgeschaft om personen die feiten hebben gepleegd die bij artikel 30*bis*, § 4, van de wet van 27 juni 1969 ten laste worden gelegd, voor de correctionele rechtbank te vervolgen.

Volgens de Ministerraad blijken de prejudiciële vragen dan ook niet relevant te zijn. Zij zijn niet dienstig voor de oplossing van het geschil en behoeven geen antwoord van het Hof.

- B -

B.1. Vóór de wijziging ervan bij artikel 7 van de wet van 20 juli 2015 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken, bepaalde artikel 30*bis*, § 5, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders (hierna : de RSZ-wet) :

« Onverminderd de toepassing van de sancties voorzien in artikel 35, eerste lid, 3, is de opdrachtgever die de in § 4, eerste lid, bedoelde storting niet verricht heeft, benevens de betaling van het te storten bedrag, aan de voormelde Rijksdienst bovendien een bijslag verschuldigd gelijk aan het te betalen bedrag.

Onverminderd de toepassing van de sancties voorzien in artikel 35, eerste lid, 3, is de aannemer die de in § 4, tweede lid, bedoelde storting niet verricht heeft, benevens de betaling van het te storten bedrag, aan de voormelde Rijksdienst bovendien een bijslag verschuldigd gelijk aan het te betalen bedrag.

De Koning kan bepalen onder welke voorwaarden de bijslag kan worden verminderd ».

B.2. De eerste prejudiciële vraag strekt ertoe van het Hof te vernemen of dat artikel 30*bis*, § 5, eerste en tweede lid, in die zin geïnterpreteerd dat het geen inbreuk in de zin van artikel 31 van de RSZ-wet invoert, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de persoon die door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor de arbeidsrechtbank wordt gedagvaard, wegens de afwezigheid van de bij artikel 30*bis*, § 4, eerste en tweede lid, van dezelfde wet vereiste storting, teneinde te worden veroordeeld tot de betaling, aan die instelling, van de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde bijslag, niet toestaat aanspraak te maken op de toepassing van verzachtende omstandigheden teneinde een vermindering van die bijslag te verkrijgen, terwijl dezelfde persoon die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank wordt vervolgd op grond van artikel 31 van de RSZ-wet, verzachtende omstandigheden kan aanvoeren teneinde op grond van artikel 110 van het Sociaal Strafwetboek een vermindering van de straf te verkrijgen.

De tweede prejudiciële vraag strekt ertoe van het Hof te vernemen of datzelfde artikel 30*bis*, § 5, eerste en tweede lid, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de persoon die door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor de arbeidsrechtbank wordt gedagvaard, wegens de afwezigheid van de bij artikel 30*bis*, § 4, eerste en tweede lid, van dezelfde wet vereiste storting, teneinde te worden veroordeeld tot de

betaling, aan die instelling, van de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde bijslag, niet toestaat de opschorting of het uitstel van de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot de betaling van die bijslag aan te vragen, terwijl de persoon die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank wordt vervolgd op grond van artikel 31 van de RSZ-wet, aanspraak kan maken op de toepassing van artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

B.3. In beide prejudiciële vragen wordt de situatie van de persoon die voor de arbeidsrechtbank wordt gedagvaard, vergeleken met die van de persoon die wegens dezelfde feiten, namelijk de afwezigheid van de bij artikel 30*bis*, § 4, eerste en tweede lid, van de RSZ-wet vereiste storting, voor de correctionele rechtbank wordt vervolgd.

Sedert de inwerkingtreding, op 1 juli 2011, van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek is artikel 35 van de RSZ-wet evenwel opgeheven (artikel 109, 21°, b)).

Ingevolge die opheffing kunnen de in de prejudiciële vragen beoogde personen niet meer voor de correctionele rechtbank worden vervolgd wegens de afwezigheid van de bij artikel 30*bis*, § 4, eerste en tweede lid, van de RSZ-wet vereiste storting.

Het verschil in behandeling waarover het Hof wordt ondervraagd, bestaat derhalve niet meer.

B.4. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 30*bis*, § 5, eerste en tweede lid, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 22 september 2016.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels